

Rendez-Vous

nr. 1 - zomer 2021

Informatieblad van de
Belgische delegatie van de Montfortanen

Verantwoordelijke uitgever:

Jos Van den Bergh

INHOUD

Een nieuwe lente – een nieuw geluid en huis	1
De verhuis in beeld	9
Afscheid van Broeder Jean Bovens.....	12
1921-2021: 100 jaar evangelisatie van het bisdom Isangi.....	17
Om slingers aan op te hangen.....	22
Nieuws van de CGE, de Conseil général extraordinaire of de Buitengewone generale raad.....	23
Onze overledenen	26

Een nieuwe lente – een nieuw geluid en huis

Na lange tijd eindelijk opnieuw een nummer van Rendez-Vous. Misschien heb je je afgevraagd: ‘Zijn ze ingedommeld?’, ‘Heeft Covid 19 of corona hen helemaal van de kaart geveegd?’. Niet dus. Hier in België zijn we binnen de congregatie de corona-tijd tot nu toe goed doorgekomen. Niemand werd besmet in zoverre we weten. Maar sinds het najaar van 2020 zijn we druk bezig geweest met het bespreken, voorbereiden en uitvoeren van een verhuis van twee grote huizen in Leuven Centrum, naar één huis in de deelgemeente Kessel-Lo.

EXODUS

Om dit verhaal te vertellen ben ik toe aan een nogal eigenzinnige interpretatie van het Exodus-verhaal. Bij ‘Exodus’ denken we deze keer niet vanuit de romantische verfilmingen van de uittocht uit Egypte van Mozes en zijn volk als een massale beweging die nu met gemak het internationale nieuws zou halen. We zijn er door exegeten op gewezen dat het toen niet ging om een massa volk dat de grenzen van Egypte is overgestoken om los te komen uit de slavernij. Exegeten hebben duidelijk gemaakt dat het ging om een eerder kleine groep en dat het vooral ging om wat ze als slavernij aanvoelden, omdat ze niet baas waren in eigen land, omdat ze als vreemdelingen behandeld werden en niet echt geïntegreerd raakten. Ook al waren er dan enkelen door omstandigheden doorgedrongen tot aan het hof

van Egypte, er werd getwijfeld of dit wel de bedoeling van 'Jahweh' kon zijn. Stemmen van weggaan en verhuizen klonken steeds sterker. Dit kon toch niet de bedoeling zijn van de tocht die de voorvaderen hadden ondernomen! De gemoederen kwamen onder stoom. Een beweging van verandering om elders het geluk te zoeken, kwam op gang.

We laten best ook de romantische verfilming van de doortocht door de Rode Zee achterwege. Natuurlijk wordt door verfilming uitdrukkelijk duidelijk gemaakt dat Jahweh hier achter zat, dat Hij een handje moest toesteken, zodat het volk dat ontsnapt was uit Egypte niet reeds onmiddellijk zou verzwolgen worden door de opkomende Rode Zee. Ook hier hebben exegeten ons geleerd dat het verloop van de uittocht uit Egypte niet gegaan is zoals onze 'gewijde geschiedenis' het ons heeft voorgesteld, met muren van water, water dat door het bloed van de Egyptische soldaten zorgde dat het zijn naam van Rode Zee waardig werd.

We gaan de vergelijking toch aan met deze mensen 'op uittocht', omdat verschillende elementen van dit bijbelse verhaal voor ons realiteit zijn geworden. We gaan dan niet in de vergelijking staan met de beelden die we hebben overgehouden van een grootse man Mozes die de berg op gaat en met de stenen tafelen naar beneden komt, de opgeschreven wijsheid die van God uit kwam, om een goede samenleving op te bouwen waar mensen elkaar vinden, elkaar geluk toewensen en voluit in hun persoonlijke roeping gaan staan, zowel individueel en als in groep.

Waar we wel mee in vergelijking gaan staan is de ondertoon van dit verhaal van exodus, de doortocht door de woestijn en de intocht in het beloofde land... om jullie te zeggen dat onze uittocht gedurfd was, met vele risico's, en dat we aan de doortocht begonnen zijn, zonder te weten of dit gaat lukken, zonder te zien welk de juiste weg is, zonder vooraf te weten wie er mee in het land zal kunnen aankomen en van de vruchten kunnen genieten, en nog concreter: zonder te weten of de nieuwe evangelisatie à la Montfort kan slagen in onze wereld vandaag. Want daar gaat het ons uiteindelijk om.

HET BEGON MET....

Het lijkt alweer heel lang geleden dat dit alles begonnen is. Er waren enkele elementen naar boven gekomen die de gedachten op gang gebracht hebben om aan verhuizen te denken.

* Onze groep werd steeds kleiner. Er rezen vragen of we moesten denken aan de afbouw van de congregatie in België. Maar er waren ook tegenkrachten die niet opgaven, die bleven zoeken, die niet konden geloven dat ons montfortaanse charisma niets meer aan te brengen zou hebben in Vlaanderen, Wallonië en Brussel. Er werd ook over gesproken op internationaal vlak, want in Europa zijn we niet de enige groep die met deze vragen geconfronteerd werd. Stilaan kwam door dit zoeken de beweging op gang om jonge confraters uit te dagen als missionaris naar hier te komen en de roeping van de montfortanen hier bij ons over te nemen en een nieuwe

gestalte te geven. De omgekeerde beweging dus, van Zuid en Oost naar Noord.

Nepo uit Indië was reeds bij ons komen wonen en aan het werken aan een doctoraat aan de universiteit van Leuven. Hij heeft daarnaast ook een pastorale taak opgenomen in het bisdom, specifiek in Scherpenheuvel en Hoegaarden.

Dan kwam Ghislain vol overtuiging naar België en hij zou hier priester gewijd worden, omdat hij hier zijn roeping wou beleven.

In zijn spoor is Aimé gekomen. Ook hij werd vorig jaar hier tot priester gewijd, om zijn licht te laten schijnen op ons werk als montfortanen.

* Maar er werd steeds meer gemopperd, in vraag gesteld, want de komst van deze jonge mannen had niet als onmiddellijk en direct resultaat dat alles anders werd. Ze hebben wel jeugdigheid binnen gebracht en ons hoop gegeven dat er nog toekomst mogelijk was en daardoor ons ook veranderd. Maar de ouderdom van de anderen in de groep speelde mee wanneer er twijfels opkwamen en dingen in vraag gesteld werden. Vooral corona speelde ons parten, omdat daardoor directe contacten met mensen werden tegengehouden, omdat de taalstudie langs internet moest gebeuren waardoor de overdracht van de kennis moeilijker ging, autorijscholen werden gesloten waardoor er geen rijbewijs kon opgehaald worden. Ook een verschil in visies en opvattingen over de pastoraal hier bij ons vandaag in deze gesecculariseerde wereld, werden onderwerpen van gesprek.

* En al langer waren we ons bewust geworden dat onze financiële toestand in België niet rooskleurig was en is. Op de één of andere manier moesten we er voor zorgen dat onze uitgaven zouden verminderen en dat er nieuwe inkomsten zouden binnenkomen. We werden en worden nog steeds bijgestaan door professionelen om hier zicht op te krijgen. We worden goed geholpen door onze Nederlandse confraters die er voor zorgen dat we deze moeilijke tijd kunnen overbruggen en onze oudere confraters gemoedsrust kunnen geven. Maar we moesten verder kijken om structureel iets te veranderen. We keken dus uit naar een nieuwe en minder dure woonst, en steeds meer werd het duidelijk dat we onze huizen en het terrein in de stad Leuven zouden moeten prijsgeven: te groot voor onze kleine groep, te duur vanwege de ouderdom van de gebouwen en de nodige kosten die het onderhoud van oude huizen vraagt, maar ook – sinds er door ons geen parochie meer onderhouden werd in de kerk van Maria Middelaars – te weinig contact met mensen op straat en in de wijk.

In juni vorig jaar kregen we te horen dat de Zusters van de Christelijke Scholen van Vorselaar zouden verhuizen en hun klooster in de

Jozef Pierrestraat 39 te Kessel-Lo zouden verlaten om

terug te keren naar hun heimat in de Kempen. Onmiddellijk hebben we hierop ingespeeld om na te gaan of dit voor ons een mooie kans zou zijn.

14 MEI 2021

Op 14 mei zijn we verhuisd. Die dag is de Leuvense gemeenschap in alle vroegte op bedevaart getrokken naar de grot van O.-L.-Vrouw van Lourdes te D'Hoppe om er te bidden voor een goede afloop van wat we voor onszelf als een haast ondoenbare opgave zagen. Een verhuisfirma, met de hulp van onze handige secretaresse Godelief, heeft dit klaargespeeld op één dag. 's Avonds stonden de bedden klaar in elke kamer en stond er eten op tafel. Die dag van verhuis was het einde van vele moeilijke weken van schipperen, afwegen en uitzoeken, het einde ook van vele lange dagen van inpakken, van onderscheiden wat weg kan en wat mee moet. Er zijn goede onderhandelingen geweest met de faculteit van Theologie en Religiewetenschappen in Leuven met als resultaat dat een groot deel van onze opgebouwde bibliotheek nu opgenomen is in de Maurits Sabbe-bibliotheek. Het volgehouden werk van Denise Delvaux gedurende een 40-tal jaren om boeken te klasseren, vindbaar en leesbaar te maken langs digitale weg met het systeem van de universiteit, mag hier eens duidelijk in het licht gesteld worden.

We konden ook terecht bij KADOC in Heverlee om onze archieven te ordenen en bij te houden.

Dit alles heeft strijd met zich mee gebracht. Er hebben vele onderhandelingen plaatsgevonden. Wanhoop is bovengekomen wanneer het niet liep zoals verwacht. Harde woorden zijn gevallen. De 'leider' heeft vragen gekregen en terecht, hij werd door sommigen ook in vraag gesteld, evenzeer terecht. Want altijd opnieuw moest de vraag kunnen bovenkomen: is het dit wat God op het oog heeft voor ons? Is het echt nodig dat wij de plaats waar onze voorgangers 100 jaar lang het Mariale werk hebben opgebouwd en pastoraal verantwoordelijk waren voor de parochie, de plaats dus waar de montfortanen naam hebben gemaakt en faam hebben verspreid, op te geven? Maar ook de vraag: moeten we nu om financiële redenen de plaats opgeven waar de montfortanen ooit naartoe geroepen zijn door kardinaal Mercier om de mariale beweging die er bezig was te begeleiden en mee vorm te geven? Al deze vragen zijn gesteld, en openlijk gesteld. Ook de vraag: moeten we wel weggaan uit deze huizen, uit dit land, zonder dat we echt weten of zal lukken wat we op het oog hebben: een land, een huis vinden waarin we samen beter gemeenschap kunnen vormen om als broeders ons montfortaans charisma gestalte te geven? We hebben het risico genomen, wetend dat sommigen het er zeer moeilijk mee zouden hebben om dit mee door te maken. 'Oude bomen verplant je niet', weet je wel. We zijn er allemaal een stukje ouder door geworden, uiteindelijk mogelijk ook wijzer.

Kortom, we zijn verhuisd van de stad Leuven, waar de montfortanen net 100 jaar geleden zijn komen wonen en werken, naar Blauwput in de deelgemeente Kessel-Lo. We zitten daar duidelijk meer ‘tussen het volk’. We horen kindergeluiden die de speeltijd in de school aangeven, of die de vreugde uitdrukken van het komen en gaan tussen school en thuis. Op straat spreken mensen ons aan met de vraag: wie zijn jullie? Komen jullie hier wonen? Het is een mooi huis, met veel licht en grote ramen op de buitenwereld. Voor de komende 15 jaar krijgen we hier een erfpacht van de Zusters van de Christelijke scholen van Vorselaar. Van hieruit zullen onze jonge confraters uit Indië en Congo pastoraal ondernemen in de omgeving, in de regio, in Vlaanderen, in België. Hier zullen de oudere confraters deze pastoraal ondersteunen met bemoediging en gebed, en af en toe zullen ze een handje toesteken met praktische hulp.

Is dit dan het ‘belofde land’? Dat hangt een beetje af van de interpretatie van de term. Zovele volkeren zijn in de loop van de geschiedenis gekomen en gegaan, en altijd opnieuw komen groepen van mensen in het nieuws met de bewegingen van immigratie, het innemen van een nieuwe ruimte en het verdedigen daarvan. Een vaste woonplaats is voor hen vaak tijdelijk en soms komen ze niet tot het besluit: dit zal nu ons land zijn. Dus hoe lang we hier zullen wonen, kunnen we vandaag nog niet zeggen. Maar ook de andere vraag krijgt geen radicaal duidelijk antwoord: is het dit wat God met ons bedoeld heeft, hebben we van hieruit ons charisma uit te

dragen door naar de mensen toe te stappen en elkaar te ondersteunen in deze missie? We zullen het met hapjes weten te zeggen, wanneer we slagen in de ondernemingen, we zullen vragen stellen wanneer we hulp nodig hebben om de weg verder te zetten, en we vragen nu al aan jullie die deze Rendez-Vous lezen: leef met ons mee, ondersteun ons in de manier die je eigen is, bid met ons mee dat we in de goede richting blijven gaan en onze doelstellingen kunnen halen... dat we niet voor niets weggegaan zijn uit onze oude structuren, uit onze geborgen 'herenhuizen' om meer contact te vinden met de mensen die ons nodig hebben, om onze montfortaanse missie verder te zetten. Met dank om de steun, nu reeds.

Jos Van den Bergh

De verhuis in beeld

De 119 leeghalen doen we zo

En zo de 117

Maria mocht als eerste mee

Als de refter van de 117 leeg

en de eerste wagen volgeladen is

kan er begonnen worden met het uitladen op de nieuwe plek.

en Montfort...

verliet zijn beschutte, veilige plek in de gesloten tuin van de 119 om in de voortuin van de Jozef Pierrestraat, onbeschut bezoekers en passanten te verwelkomen!

Fotoreportage door Godelief Ginneberge

Afscheid van Broeder Jean Bovens

Op 27 mei is heel plots Broeder Jean Bovens overleden. De begrafenis ging wegens corona in beperkte kring door op woensdag 2 juni, in de kapel van het Montfortcollege. Hij kreeg zijn laatste rustplaats op het kloosterkerkhof in het park.

Tijdens de uitvaart sprak voorganger Jos Van den Bergh deze homilie uit.

Eén van de geschriften van Louis-Marie Grignion de Montfort draagt als titel “Dispositions pour bien mourir” (Voorbereidingen om goed te sterven). Een klein boekje, maar wel confronterend, om duidelijk te maken waar onze gedachten en overwegingen op tijd naartoe zouden moeten gaan om goed te leven.

Uitgaand van deze houding die Montfort aanneemt, vinden we in het ‘gouden boek’ de volgende tekst, bij de maandelijks afzondering die Grignion voorstelt: “Doe uw morgengebed en uw overweging met ingetogenheid alsof het de laatste dag van je leven zou zijn. Overweeg: ‘Ik zal sterven...’, dat wil zeggen: ik zal alles moeten achterlaten: ouders, vrienden, genoegens, fortuin... (en voeg er maar aan toe: confraters, maar ook boeken, alles

waaraan we zijn gehecht geraakt), alles wat me dierbaar is geworden. Enkele planken, een doodskleed en zes voet aarde: dat zal mij overblijven, en dat einde zal er al spoedig zijn”.

Om hierop echt te kunnen ingaan, en om dit aan te kunnen, om hiervoor te kiezen, hebben we de vreugde van het leven nodig, de wijsheid van Jezus Sirach die de schepping looft, die de mooie momenten telt, die feest kan vieren om God te verheerlijken, vanuit de overtuiging en het geloof dat Hij voor alles heeft gezorgd en blijft zorgen.

Natuurlijk zullen sommigen zeggen: Jean is te vroeg gestorven, 76 jaar. Maar Jean zou daarmee nu niet akkoord gaan. Wellicht zeggen sommigen: juist nu hij een beetje zou kunnen profiteren van het leven, sterft hij. En Jean zou zeggen: zo is het goed.

Enkele weken vooraleer hij gestorven is, heeft hij te horen gekregen dat hij longkanker had. Hij heeft het meegedeeld als een eenvoudige duidelijkheid over de feiten, maar ook over zijn leven: “ik heb longkanker. We gaan zien hoe het zal lopen. Maar ik ben niet bang. Ik heb een goed leven gehad. Het zal lopen zoals het zal lopen. Ik voel zelf dat het niet lang meer zal duren en ze moeten niet iets speciaal doen als er verwickelingen zijn om mij in leven te houden”.

En zo heb ik dat dan ook laten horen aan de confraters vorige week: Jean heeft longkanker, het zal mogelijk niet lang meer duren. Maar Jean is er zich bewust van. Hij is klaar om te zeggen: amen, het zij zo. Hij beaamde zijn ‘vroege’ dood. Dat kan je maar zeggen, wanneer in jou

de wijsheid van Jezus Sirach en van die andere Jezus van Nazareth leeft.

Hoe komt een mens daartoe, hoe geraak je daar? Want dat is niet zo gewoon, dat is niet altijd de houding die we in onze wereld mensen zien beleven wanneer het einde nadert. Dat is veelal vooral: zich vastklampen aan dit leven, bang hopen dat het niet waar zal zijn wat de persoon zelf wel duidelijk kan aanvoelen: ‘ik ben aan het einde van mijn Latijn!’. Hoe zat Jean in elkaar dat hij op deze manier het einde van zijn leven kon en durfde aankondigen, eigenlijk in alle rust, eigenlijk zeggend: het is goed geweest: “Ik heb er van genoten, ik heb mijn ding gedaan, ik ben trouw gebleven aan mijn specifieke, heel praktische roeping en heb er het beste van gemaakt”.

We hebben geen antwoord en kunnen enkel tasten naar de waarheid, want hij zelf heeft hierover niet veel prijsgegeven. Zoals er op het gedachtenisprentje staat: zijn diepe roerselen bleven bij hem binnen.

Daarom waren we tevreden op de avond van zijn sterven, wanneer we ons herinnerden wat de inhoud was van de lezing van de dag. Het staat ook op het gedachtenisprentje aangegeven: “Hoe heerlijk zijn al zijn werken, al zien wij er slechts een vonkje van”. Jezus Sirach, die deze woorden liet noteren, was geen geleerde theoloog. Hij was wel een mens met ervaring van de schoonheid van de schepping en de eerbied die ze oproept. Hij staat genoteerd als één van de wijze mensen uit het oude oosten, die zijn wijsheid bij elkaar geschreven heeft, een wijsheid die achteraf herkend werd

als ‘werelderfgoed’, toen de boeken van het Oude Testament werden samengelegd.

“Laat mij nu de werken van de Heer gedenken en verhalen wat ik heb gezien...” en dan komt een eresaluut aan de schepping...

We hebben ons moeten afvragen hoe Jean zijn wijsheid gevonden heeft, en dan bedoel ik: hoe hij deze houding gevonden heeft die hem afscheid van het leven liet nemen, wanneer de feiten hem daartoe dwongen? Hoe was hij binnen de eenvoud van zijn grote engagement in het Montfortcollege tot het besluit gekomen dat het voor hem ‘vol en goed’ was geweest? Hoe is hij in de bunker van het kamertje achter in de oude keuken van het Montfortcollege waar hij elke avond tot diep in de nacht contact zocht met leveranciers voor de school, maar recentelijk ook langs facebook contact opbouwde met vrienden en bekenden, ... hoe was hij tot het besluit gekomen dat het voor hem niet lang meer zou duren, om dit dan met een haast tevreden toon naar buiten brengen?

Het zijn vragen, we kunnen geen antwoord geven, omdat Jean nooit veel over zichzelf heeft gepreut of prijsgegeven. Ook niet aan zijn beste vrienden waarmee hij op tocht ging naar Las Vegas, ook niet met vrienden waarmee hij dagelijks omgang had en bij wie hij woonde. We kunnen wel vermoeden dat hij ‘geluisterd had’ zonder veel te zeggen, dat hij opgenomen had, wat hij herhaaldelijk had horen declameren door de paters die hij gekend heeft, reeds als jonge gast wanneer hij hier in Rotselaar zijn middelbare school begonnen is, vooraleer

hij in Bunde (NL) de vakschool ging volgen in de richting van chef-kok. Hij heeft de stem gehoord door wat er verteld werd over de montfortanen, specifiek dan mannen uit de familie die als montfortaan hun leven hadden geleid, onder de naam 'Bovens'. Zijn ogen zijn opengegaan, zoals bij de blinde zoon van Timeüs, Bartimeüs, om de "Heer van het leven" te volgen, een uitdrukking om te zeggen: ik zie een weg, het wordt mij aangegeven, en ik zal die weg ten einde toe en met volle overgave volgen. "En hij sloot zich bij hen aan op zijn tocht"

En zo is het met Jean gegaan. Hij volgde die weg op zijn eigen, persoonlijke manier. Eén van de leerkrachten heeft het al volgt uitgedrukt, vanuit zijn ervaring: "Ik wist dat broeder Jean ziek was, maar zijn overlijden komt toch als een schok. Ik zal hem mij altijd herinneren als een prettige man, altijd klaar met een mopje. Een harde werker en altijd bereid tot een praatje".

Welk is dan de wijsheid die Jean op zijn eigen manier aan ons heeft duidelijk gemaakt? Het is kunnen zeggen: uiteindelijk gaat het om 'God alleen!', wat ook de moeite is die een mens heeft om dit voluit te leven, het is kunnen zeggen, zoals Montfort: "Dieu seul, God alleen, God eerst" en dan het leven in dienst stellen van deze geloofsbelijdenis. "Al deze dingen (= de werken van God, al zien we slechts een vonkje ervan) leven en blijven tot in eeuwigheid, zij gehoorzamen Hem ten allen tijde. Alles verschilt, het één vult het ander aan, en niets is geschapen dat onvolmaakt is".

In dit geloof heeft Jean vele jaren en nachten doorgebracht in zijn keukenbunker, in dit geloof is hij gestorven, in dit geloof willen ook wij verder leven en sterven, als onze tijd gekomen is. Amen.

1921-2021: 100 jaar evangelisatie van het bisdom Isangi (DRC)

Van 28 maart 2021 tot 10 juli 2022 wordt in het bisdom Isangi (Democratische Republiek Congo) de honderdste verjaardag van de evangelisatie gevierd.

De evangelisatie is begonnen in 1921 toen Mgr Deboeck van het vicariaat Lisala, pater Jef Tach (scheutist) vanuit Bumba naar de overkant van de congostroom naar Elizabetha zond (nu Lokutu genoemd). Hij kwam daar aan op 21 mei 1921 vergezeld met een overtuigd en ijverige katechist Etienne Kirongozi. Zij stichten daar de missiepost Lokutu. Het huis staat daar nog steeds.

Na 12 jaar zochten de paters scheutisten vanuit het vicariaat Lisala een congregatie om een streek van 50.000 km² over te nemen. Ze deden een beroep op de paters montfortanen.

De eerste montfortanen waren de paters Guillaume Kuypers en Harrie Mathijsen. Ze kwamen in Lokutu aan op 1 maart 1933. Na een jaar werd reeds een nieuwe missiepost gesticht in Isangi aan de samenloop van de Lomani rivier en de congostroom. Later kwamen ook de zusters dochters der wijsheid op 24 april 1935.

Op 2 juli 1962 werd het vicariaat Isangi tot bisdom verheven. De eerste bisschop werd Mgr Louis Jansen

Het bisdom Isangi – van boven naar beneden: Bondamba, Yahuma, Lokutu, Isangi, Yabwanza, Yabaondo, Yanguba, Wenge en Opala. Kader gemaakt door Karlos De Maegd.

(1962-1988), vervolgens Mgr Louis Mbwole M'Pasi (1988 tot 1997), vervolgens Mgr Camille Lembi (2000-2011). De huidige bisschop is Mgr Dieudonné Madrapile Tanzi, sinds juli 2016. Er waren ook twee administrateurs: Abbé Frédérick Tabora (1997-2000) en Mgr Marcel Utembi Tapa (2011-2016).

Tegenwoordig zijn er in het bisdom Isangi:

31 reguliere priesters (de meeste zijn zeer jong)

4 paters oblaken van Maria, 2 paters montfortanen, 4

broeders van Sint Gabriel, 7 zusters dochters van de

wijsheid, 13 pastoraal medewerkers en 496 catechisten

Het bisdom telt 10 parochies en 10 quasi-parochies. Er

zijn ook lagere scholen, een college in Isangi, een

normaalschool in Lokutu, een lyceum in Yabaondo en

een kleine seminarie in Yanguba.

De missieposten die nu parochies worden genoemd zijn:

Lokutu, Isangi, Opala, Yabwanza, Yabaondo, Wenge,

Loleka, Bondamba, Mosite en Yahuma. In Loleka is de

kerk toegewijd aan onze stichter St Louis-Marie

Grignion de Montfort. De kathedraal van Isangi is

toegewijd aan Maria Middelaars en Koningin.

De volgende montfortanen zijn werkzaam geweest in

het bisdom Isangi en zijn nog in leven:

broeder Charles Heijnen

pater Franjo Haase

pater Jan Bos

pater Jan Tachelet

pater Joep Braken

broeder Karlos de Maegd

en pater Nico Van Etten.

Foto genomen in Isangi in 1988. Van links naar rechts:
op de bovenste rij: Jan Van Assema, Jan Bos, Mgr Louis Jansen, Hubert Litongo, Jan Tachelet en
Charles Heijnen. Op de middelste rij: August Klinkers, Mgr Louis Mbwole M'Pasi, Karlos De
Maegd, Joep Braken en Raf Van Liedekerke. Op de onderste rij: Frans Franken, Louis Starmans,
Willy Maesen en Willy Lemmens (broeder Hugo).

10 montfortanen zijn in Congo gestorven en vonden daar hun laatste rustplaats:
 pater Jozef Flachs stierf op 29 mei 1943 en werd begraven in Kinshasa;
 pater Hubert Huynen stierf op 17 september 1950 en werd begraven in Opala;
 pater Charles Frehen stierf op 19 februari 1953 en werd begraven in Isangi;
 broeder Cornelis Vennix (broeder Clemens) werd op 10 november 1964 vermoord in Basoko en in de congostroom gegooid;
 pater Leo Ammerlaan werd op 19 november 1964 vermoord in Isangi en in de congostroom gegooid;
 pater Robert Yernaux stierf bij een vliegtuigongeluk op 9 juli 1982 en werd begraven in Binga;
 pater Beno Briend stierf op 24 november 1986 en werd begraven in Opala;
 pater Jozef Dreezen stierf op 8 augustus 1987 en werd begraven in Bondamba;
 pater August Klinkers stierf op 18 maart 1990 en werd begraven in Yabaondo;
 pater Jan Van Assema stierf op 23 januari 1997 en werd begraven in Kinshasa.

Karlos De Maegd

Herdenkingssteen voor pater Jan Van Assema, op het ouderlijk graf in Assendelft (Nederland).

Om slingers aan op te hangen

Deze keer kijken we voor onze mijlpaal over onze grenzen, naar onze Nederlandse confraters. Op 6 juni vierde de overste pater Peter Denneman immers zijn jubileum van 50 jaar priester. Wis en waarachtig iets om te vieren. Maar wat hem én de provincie het meeste deugd moet gedaan hebben, is het feit dat hij op 16 juni 2021 tijdens het provinciaal kapittel, in de aanwezigheid van pater Marco Pasinato, lid van het Generaal Bestuur, herverkozen is als overste van de Nederlandse provincie. Niet alleen een herkenning van zijn jaren inzet voor een altijd maar nieuwe kerk, in deze woelige tijden, evenzeer een bemoedigende “Doe zo voort”.

Hij wordt de komende 3 jaar bijgestaan door 2 raadleden: broeder Jan Lathouwers en pater Charles Leta. We wensen hen veel succes!

Nieuws van de CGE, de Conseil général extraordinaire of de Buitengewone generale raad

De CGE wordt eigenlijk georganiseerd als een onderweg-samenkomst tussen 2 internationale kapitels. Op de CGE worden alle verantwoordelijken van de montfortaanse entiteiten uitgenodigd.

Drie jaar na het kapittel van 1 tot 20 mei 2017 in Rome zou een CGE doorgaan in Polen, halfweg het mandaat van deze generale ploeg met Luizinho Stefani als generaal, van 9 tot 16 mei 2020.

Corona besliste daar echter anders over. Geen reis naar Polen, niet voor de deelnemers aan de CGE, evenmin voor de jongere confraters die zouden meegaan, noch voor enkele geassocieerde medewerkers die ook uitgenodigd waren.

Maar we hebben – dankzij corona – wat meer contact gevonden met de hedendaagse media en we hebben leren Zoomen.

Met wat uitstel werd de samenkomst van de CGE daarom verschoven naar dit jaar. We zaten tussen 1 en 9 mei elke dag virtueel samen, langs Zoom, telkens van 15 tot 17 uur, want het gaat hier om een samenkomst met vertegenwoordigers van heel de wereld. Voor sommigen was dit heel vroeg opstaan, voor anderen heel laat wakker blijven, en voor Europeanen en enkele Afrikanen netjes na de siësta.

Ik geef je graag enkele beslissingen weer die op deze samenkomst zijn genomen.

1. Ratio II

De nieuwe inhoud van Ratio II, het ‘handboek’ voor de vorming op alle niveaus van de congregatie, is na consultatie en enkele aanvullingen vanuit de entiteiten nu tr goedkeuring doorgestuurd naar de Congregatie van de Instituten van het Godgewijde leven en van de Gemeenschappen van het Apostolisch Leven.

Belangrijk om weten is dat Ratio II niet enkel handelt over de initiële maar ook over de permanente vorming. Deze CGE legde duidelijk de nadruk op de jonge confraters die net aan hun zending begonnen zijn, waarvan een aantal onmiddellijk geëngageerd werden voor missie in andere landen dan hun vaderland, om hen in die nieuwe leef- en werksituatie te begeleiden. .

2. CGE in 2022

Indien de evolutie van corona het toelaat, zal er van 16 tot 19 mei 2022 opnieuw een CGE doorgaan in Rome. De belangrijkste reden is deze: elkaar in levende lijve ontmoeten geeft meer leven, en blijft noodzakelijk om elkaar beter te leren kennen en zo beter te kunnen

samenwerken. Deze generale ploeg legt immers nadruk op ‘synodaal’ samenwerken.

Indien dit plan niet zou lukken door corona of om andere redenen, blijven deze data toch behouden en komen we opnieuw samen langs Zoom, eventueel kan de samenkomst dan wel een dag langer duren.

3. Stuurgroep kapittel 2023

Iedereen was het er tijdens de CGE mee eens dat het goed zou zijn om een stuurgroep voor het komende generale kapittel in 2023 samen te stellen. Om dit mogelijk te maken worden nu twee vragen rond gestuurd:

- a. Welk profiel moeten de leden van deze stuurgroep hebben?
- b. Hoeveel confraters zullen er best in deze stuurgroep zetelen?

4. Mexico en Vietnam

Bijna alle oversten stonden positief tegenover de plannen om een nieuwe stichting te beginnen in Mexico. Daar zullen we dus nog meer van horen wanneer er verdere stappen gezet worden.

Voor Vietnam liggen de zaken anders, maar het onderzoek naar de mogelijkheden van een nieuwe stichting wordt wel voortgezet.

Naast deze 4 topics werd er ook nagedacht over de financiën van de congregatie, want er wordt samen verder gezocht hoe de vorming beter en ruimer gefinancierd zou kunnen worden. Er is in naam van het generaal bestuur een voorstel gekomen van de generaal econoom om een steunfonds voor de vorming op te richten, in het Engels GSA, General Support Account. Het zou een hulpfonds moeten worden voor de vorming van kandidaat-montfortanen specifiek met het oog op entiteiten in volle groei. Dan gaat het om de promotie van de roepingen, het postulaat, noviciaat en scholasticaat. De bedoeling is om te komen tot een uitgebreide voorziening voor minimum 10 jaar, waarbij elk jaar een vaste som kan uitgegeven worden. Dit GSA-fonds zal dan bestaan naast het AMI (Aide Montfortaine Internationale). Wordt zeker vervolgd.

Jos Van den Bergh

Onze overledenen

† Op 9 december 2020 overleed pater Pierre Groperrin, in Cholet (Frankrijk).

Hij was 85 jaar waarvan 64 jaar in de congregatie.

† Op 10 december 2020 overleed pater Leo Nicolaas Willem Gulielmus Muijtens, in Nuth (Nederland).

Hij was 83 jaar waarvan 63 jaar in de congregatie.

† Op 11 december 2020 overleed pater Ben Faas, in Nijmegen (Nederland).

Hij was 77 jaar waarvan 57 jaar in de congregatie.

† Op 16 december 2020 overleed pater Simon Gerardus Kuyten, in Tilburg (Nederland).

Hij was 78 jaar waarvan 56 jaar in de congregatie.

† Op 21 december 2020 overleed pater Pierre Poulneye, in Saint-Laurent-sur-Sèvre (Frankrijk).

Hij was 94 jaar waarvan 58 jaar in de congregatie.

† Op 4 januari 2021 overleed pater Jean Van Osch, in Luxemburg.

Hij was 85 jaar waarvan 65 jaar in de congregatie.

† Op 4 januari 2021 overleed pater Raymond Rouger, in Sereilhac (Frankrijk).

Hij was 80 jaar waarvan 60 jaar in de congregatie.

† Op 7 januari 2021 overleed pater Josef Wilhelm Rühls, in Trier (Duitsland).

Hij was 93 jaar waarvan 68 jaar in de congregatie.

† Op 30 maart 2021 overleed pater Hubert Davy, in Saint-Laurent-sur-Sèvre (Frankrijk).

Hij was 89 jaar waarvan 67 jaar in de congregatie.

† Op 22 mei 2021 overleed pater Paul Razafitsiarovana, in Moramanga (Madagaskar).

Hij was 58 jaar waarvan 28 jaar in de congregatie.

† Op 27 mei 2021 overleed broeder Jean Bovens, in Rotselaar (België).

Hij was 76 jaar waarvan 57 jaar in de congregatie.

Bij 14 mei 2021

gedachten dwarrelen
in onze verlaten huizen

de jaren herinneren zich
de warmte

dozen met en zonder ziel
verhuizen mee

de sfeer verlaat
neemt afscheid bij de deur

naar nieuw
schijnbaar gevoelloos

nu nog kaal
maar met dromen gevuld

Afbeelding op kapt:
Beeld van de heilige Montfort in de voortuin van de
nieuwe woonst van de Leuvense communiteit,
Jozef Pierrestraat 39, 3010 Kessel-Lo